

FRONTSOLDAAT JULIEN VAN PUTTE

Tekenen en aquarelleren, "un agréable passé temps"

Zoals vele jonge mannen vervoegde Julien Van Putte aan het prille begin van de Eerste Wereldoorlog het Belgische leger. Julien, geboren in Eksaarde op 30 mei 1894, was de oudste zoon uit een gezin van vijf kinderen waarvan de vader een hoofdonderwijzer was. Op het ogenblik van zijn indiensttreding op 21 september 1914 volgde Julien de studie bouwkunde. Hij werd na een korte opleiding in een militair kamp in Cherbourg ingelijfd bij het tiende linieregiment in de derde legerdivisie. Zijn familie week uit naar Nederland, eerst naar Koewacht (vlak over de grens), nadien naar Rotterdam.

Aan het front voerde Julien Van Putte een drukke correspondentie met zijn broer Gentil. Hij schreef verscheidene brieven, over de periode 1915-1917 zowel in het Nederlands als in het Frans, waarin hij zijn gevoelens en gedachten aan zijn broer probeerde te verwoorden. Al vrij snel domineerden de eentonigheid en de zinloosheid van de oorlog. Hij schreef: "word ik gewoon aan ons dom leventje, werken, eten, slapen, ... en in de tran-

chée gaan koekeloeren." Niettemin was zijn engagement welgemeend: "Si je meurt qu'ils fassent une bonne prière je tâcherai de

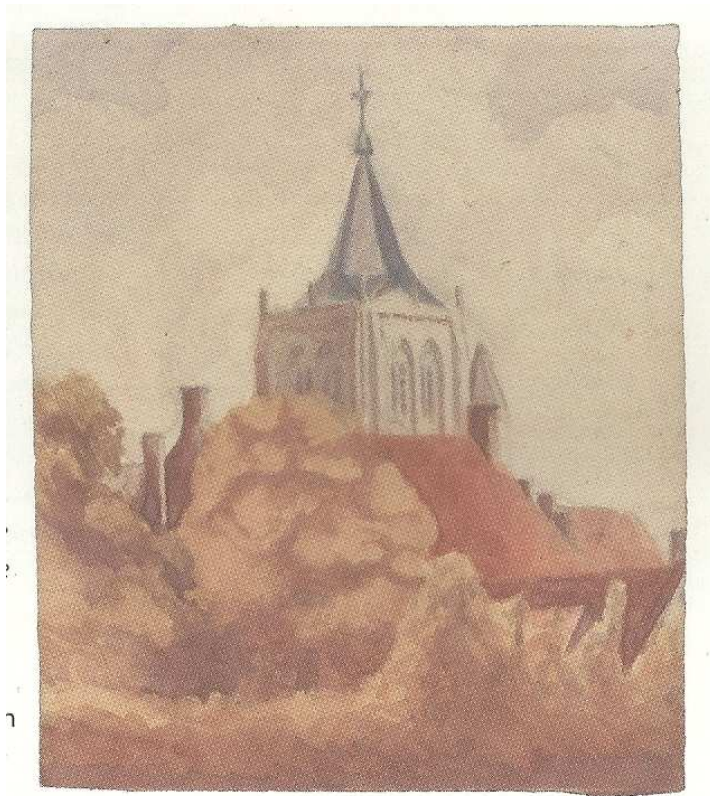

Julien Van Putte als frontsoldaat, s.d. [ADVN, Y58/1/1]

bien mourir avec courage et ne me plaignant d'avoir fait ce qui n'est que le devoir de tous les jeunes Belges."

Ook over het taalgebruik aan het front lezen we: "j'ai appris un peu le français, et bien par nécessité, je devait repondre a mes supérieurs, expliquer aux soldats et me défendre lorsque je devait aller au rapport ... parce moi aussi j'ai fait parfois des fautes, et puis il s'ennuit q'on veut me punir, hé naturellement on s'explique le mieux possible pour échapper a une punision."

Julien Van Putte was een getalenteerd schetser/tekenaar. Tijdens zijn verblijf aan het front zorgden zijn potloden en penselen voor de nodige verstrooiing. De leerling-bouwkunde liet zich inspireren door het desolate West-Vlaamse landschap, de rustieke kerkjes en zijn frontkameraden. "Pour me distraire j'ai commencé un cahier de croquis avec sur la première page le portrait de notre père (...) c'est un agréable passe temps pour moi, tout mon amusement, aussi sa charme beaucoup mes amis." Zijn kunstwerkjes bleven niet onopgemerkt. In januari 1917 werden enkele tekeningen en aquarellen van Julien geëxposeerd in een fronttentoonstelling in Le Havre. Op 27 januari 1916 werd Julien weggehaald uit de loopgraven. Griep, vermoeidheid en algehele verzwakking deden hem in het militair ziekenhuis van Granville belanden. Hij verbleef er enkele weken en werd nadien naar het militair opleidingskamp van Auvours overgebracht. Op 23 juli 1916 trok Julien opnieuw de loopgraven in. Aan zijn broer Gentil, die intussen ook aan het front

Een aquarel van Julien Van Putte. [ADV N, VTBY57]

verbleef, schreef hij: *"Je pars au front et espère le mieux pour moi, sa m'attriste pas, habitué a cette idée on est toujours pret a aller au danger."*

Vanaf dan voerden troostende woorden de boventoon: *"Prends courage Gentil et distrais toi le mieux possible, les choses les plus simples suffisent pour ca, tu peux apprendre l'anglais, ou n'importe quoi: n'est-ce pas?"* Niet veel later keerde Gentil terug naar huis als oorlogsinvalid.

Korporaal Julien Van Putte stierf in de loopgraven bij Boessinge op 2 juli 1917, na drie jaar frontleven. Een kogel werd hem fataal. Verscheidene soldatenvrienden schreven een voor een het verdrietige nieuws aan zijn broer Gentil: *"la figure était intacte, l'expression du visage était sereine et belle, la balle lui avait traversé la tête d'un côté à l'autre. Le pauvre Julien n'avait certainement pas souffert, il avait été tué sûr le coup."*